U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, Ph.D. v právní věci žalobce: **P. S.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č. j. OAM-293/ZA-ZA11-ZA08-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2018, č. j. 4 Az 55/2016 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, §13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Dne 21. 3. 2016 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR, k níž dne 5. 4. 2016 poskytl údaje podle § 10 odst. 2 zákona o azylu. Uvedl, že je ukrajinské národnosti, náboženským přesvědčením křesťan (pravoslavná církev), bez politického přesvědčení, rozvedený, na Ukrajině žije jeho nezletilý syn. Žalobce ve vlasti naposledy bydlel ve Volyňské oblasti, je zdráv. V případě návratu do vlasti jej Pravý sektor nebo ukrajinská

armáda vezmou do války, z vesnice již několik mužů do války vzali a lidé z Pravého sektoru na něj chtěli kontakt. Na vojenskou správu mu přišlo již osm povolávacích lístků; s politikou na Ukrajině nesouhlasí, je tam bída a živí celou rodinu. Má také přítelkyni, která má nezletilou dceru, tudíž se stará i o ně. Během pohovoru vedeného dne 5. 4. 2016 žalobce také uvedl, že v ČR pobývá nepřetržitě od roku 2005, téhož roku mu skončilo povolení pobytu; od té doby v ČR žije a pracuje nelegálně, bylo mu uděleno správní i soudní vyhoštění. Už od „událostí na Majdanu" mu chodí povolávací lístky. Vykonal základní vojenskou službu, ale se současným vývojem nesouhlasí, jde o zničení lidí, na kterém někdo vydělává, jde o bratrovražednou válku. Na východě má mnoho známých a kamarádů. Do armády povolávají osoby asi do 50 let, za neuposlechnutí povolávacího rozkazu hrozí pět nebo šest let vězení, tím vyhrožují, aby se všichni lekli a přihlásili se sami, též tím straší rodiče potencionálních branců. V místě jeho ukrajinského bydliště k žádným bojovým situacím nedochází. Ve vlasti by jej čekala smrt. Dne 3. 5. 2016 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí, přičemž označil za nepravdivé informace uvedené ve zprávách o situaci na Ukrajině. Autoři zpráv na Ukrajině nebyli, proto nemohou vědět, jaké to tam je. Člověk je na Ukrajině vždy dva měsíce v armádě a týden doma. Nic dalšího doložit nechtěl.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že stěžovatel nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany a rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*") formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkrétně namítal, že nesouhlasí s tím, jak krajský soud posoudil žalobní námitku týkající se jeho obavy z trestu odnětí svobody. Žalovaný se totiž zcela opomněl vypořádat se skutečností, že poté, co bude stěžovatel nucen vrátit se na Ukrajinu a setrvá na odmítnutí nastoupit do armády, bude vystaven věznění v ukrajinských věznicích. Názor soudu, že se tímto žalovaný nemusel zabývat, jelikož stěžovatel není vůbec ohrožen trestním stíháním z důvodu vyhýbání se vojenské službě a případnému bojovému nasazení na východní Ukrajině přitom vychází z toho, že stěžovateli dosud nebyl přímo do vlastních rukou doručen povolávací rozkaz. Žalovaný nicméně nijak nezpochybnil to, že nerespektování povolávacího rozkazu doručeného přímo stěžovateli by důvodnost jeho trestního stíhání s nejvyšší pravděpodobností založilo. Lze přitom důvodně předpokládat, že v případě výkonu trestu vyhoštění, který mu hrozí, by doručení povolávacího rozkazu bylo realizováno přímo při jeho předání ukrajinským policejním složkám. Dále uvedl, že je již notorietou, že neakceptovatelné podmínky v ukrajinských vězeních by mohly vést k porušení čl. 3 a 5 Úmluvy, tudíž by byly důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a zprávy Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání týkající se materiálních podmínek v zařízeních pro omezení osobní svobody.

[5] Podstatný přesah vlastních zájmů ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. spatřoval stěžovatel v zásadním pochybení krajského soudu při vyhodnocení věci, kdy soud nesprávně reagoval na vadu napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaná nijak nevyhodnotila nebezpečí vážné újmy hrozící stěžovateli v případě návratu na Ukrajinu s

ohledem na nepřijatelné podmínky v ukrajinských věznicích dosahující úrovně nelidského zacházení a mučení.

[6] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že „[j]*estliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*“

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[9] V projednávané věci spatřoval stěžovatel přesah vlastních zájmů v zásadním pochybení krajského soudu specifikovaném obecně výše. Nejvyšší správní soud však žádná jeho pochybení nezjistil, průběh řízení byl standardní, odůvodnění napadeného rozsudku s ohledem na stěžovatelem popsaný skutkový příběh bylo naprosto dostatečné a soud se podrobně vypořádal se všemi skutečnostmi, které stěžovatel uvedl. Žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, tak Nejvyšší správní soud v projednávané věci nenalezl. Relevantní judikaturu k otázkám, které stěžovatel nastolil v žalobě a poté opakovaně v kasační stížnosti, přitom uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku již městský soud. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[11] Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Jindřich Lechovský učinil ve věci jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (sepis podaní ve věci samé), za což mu náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaný je plátcem DPH, navyšuje se mu s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. úhrn uvedených částek o 21%, tudíž se mu celkově přiznává k úhradě 4.114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

[12] Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupci stěžovatele odměnu za úkon „další porada s klientem“ [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu], neboť jediným úkonem, k němuž byl stěžovatel vyzván a jenž měl jeho zástupce na výzvu soudu učinit, bylo doplnění kasační stížnosti. O té následně Nejvyšší správní soud rozhoduje bez jednání. Z potvrzení o právní konzultaci, které zástupce stěžovatele připojil k doplnění kasační stížnosti, navíc ani neplyne, že by se stěžovatel s právním zástupcem radil o procesní strategii ve věci.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. září 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu